

[Torben Lund]

behandlingen i landsretterne. Der er 6 punkter i det forslag, og jeg skal gøre nogle få bemærkninger til alle 6 punkter.

For det første vil justitsministeren udvide domsmandsordningen til også at omfatte de vigtigere politisager. Vi er positive over for den del af forslaget. Vi mener, det er vigtigt, at det er sagens betydning for den tiltalte og sagens betydning for samfundet, der bliver afgørende for, om domsmænd deltager i sagens behandling, ikke så meget, hvor påtalekompetencen ligger. Jeg tror også, at det lovforslag, der er lagt frem, nogenlunde rammer, hvad der kan være en rimelig regulering på det område.

Det næste punkt i justitsministerens forslag om at nedsætte antallet af juridiske dommere til 2 fra de 3, der er i dag, er vi noget mere skeptiske over for. Det skal vedrøre både skyldspørgsmålet og strafudmålingen. Vi kan sådan set godt følge hensigten, nemlig at styrke lægdommernes indflydelse og forsøge at skabe en rationalisering i landsretten, men når vi er betænkelige, har det 3 årsager.

Alle instanser har udtrykt stor betænkelighed ved at nedsætte antallet af lægdommere til 2. Det har de gjort af nogle retssikkerhedsmæssige årsager, og specielt landsretternes præsidenter har gjort det ud fra den betragtning, at der ikke vil være nogen rationaliseringsgevinst ved at nedsætte antallet af juridiske dommere fra 3 til 2 i disse sager.

Jeg mener, at vi må lytte stærkt til landsretternes præsidenter på det her punkt, og vi må i hvert fald have det meget stærkt uddybet. Dertil kommer, at hele retsplejerådet, østre landsret, vestre landsret og Dommerforeningen udtrykker tilfredshed med domsmandssagernes behandling i landsretten, som det er i dag, og derfor skal der vægtige grunde til at ændre det på det punkt.

Det tredje punkt, man går ind på, er spørgsmålet om nævningetingene. Der kan vi godt følge den tankegang, at det snarere er den konkrete sags alvor, der skal være afgørende for, om man skal benytte nævninger i sagen, i stedet for at det skal være strafferammen, der er afgørende. Men vi tror nok, at der er en del problemer knyttet til det, og derfor vil vi gerne have det nøjere gennemarbejdet i udvalget.

Man kan vel komme ud for, hvis ikke man får det ordentligt tilrettelagt, at det i virkelig-

heden er anklagemyndigheden, som kommer til at afgøre, hvilke sager der skal behandles med nævninger, og hvilke der ikke skal behandles med nævninger, i kraft af den påstand, den nedlægger i den konkrete sag. Derudover kan man vel ikke komme uden om den indsigelse, at det ofte kan være svært for anklagemyndigheden at beslutte, hvilken påstand der er relevant i den konkrete sag, før man når til domsforhandlingen. Men vi er i hvert fald enige i det princip, at der ikke bør ske en udvidelse af antallet af nævningsager i forhold til i dag.

Også forhøjelsen af beløbsgrænsen i bødesager for anke er vi lidt skeptiske over for. Vi kan godt se, at grænsen på de 60 kr. i dag forekommer noget latterlig. Den blev jo lavet i 1922. Retstraditionerne, retsbevidstheden har måske også ændret sig, og vi vil være noget betænkelige ved at løse for meget op for et en-instanssystem. Det er et grundlæggende træk i vores retspleje, at vi har to-instanssystem, og derfor skal vi nok se meget varsomt på, om vi indskrænker ankemulighederne alt for meget for den enkelte borger.

Til sidst en enkelt bemærkning om forhøjelsen af beløbsgrænsen for, om civile sager skal behandles i byret eller i landsret. Det er et forslag, vi er positive over for og meget gerne vil være med til at gennemføre. Men i virkeligheden er det en besynderlig ting, at man laver en beløbsgrænse, som er afgørende for, om en sag skal behandles i byretten eller i landsretten. Det burde egentlig være sagens karakter, der var afgørende for, hvilken instans der skulle behandle den, i stedet for det beløb, sagen drejer sig om.

Hvis jeg kort skal konkludere, vil jeg sige, at vi meget gerne vil være med til at finde nogle aflastningsmuligheder for landsretterne. Vi vil også være med til at styrke lægdommerelementet, men det må ikke ske på bekostning af retssikkerheden.

Til allersidst vil jeg sige, at de forslag, der ligger her, vil betyde en meget kraftig forøgelse af byretternes belastning, og derfor må der findes de fornødne ressourcer til byretterne, hvis forslagene skal gennemføres.

Jimmy Stahr (S):

Jeg skal fortsætte med de 4 forslag og tale om de 3 sidste.